

El consens de l'article 2

Després de 40 anys de dictadura, la redacció d'una Constitució no era fàcil, i fer-ho com es va fer, amb un ampli consens, va representar un reconegut èxit posat d'exemple arreu del món. Però cal posar la redacció de la Constitució en el seu context històric, ja que en aquell moment els anhels no eren més que la recuperació de la democràcia i de les llibertats. El consens amb què es va redactar la Constitució i que va ser bo en aquell moment, és avui incòmode per molts, al tractar-se d'una Constitució imprecisa, oberta i interpretable. Només cal apreciar la feinada que té últimament el Tribunal Constitucional.

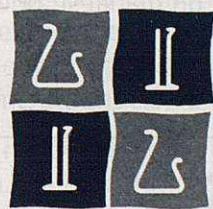
Per veure que la Constitució va ser el resultat d'un ampli consens i que per tant es va redactar de forma imprecisa, oberta i interpretable, cal analitzar per exemple, el seu article 2, "*La Constitución se fundamenta en la indisoluble unidad de la Nación española, patria común e indivisible de todos los españoles, y reconoce y garantiza el derecho a la autonomía de las nacionalidades y regiones que la integran y la solidaridad entre todas ellas.*"

La primera part, fins a la primera "y", on parla de indisoluble, unitat, patria común i indivisible, és pròpia dels inmovilistes del règim anterior; la segona part: "*reconoce y garantiza el derecho a la autonomía de las nacionalidades*" es refereix a les identitats catalana i basca; i l'última part on parla de regions i solidaritat, entenc que és pròpia dels moderats de l'època.

A partir d'aquest article, s'han fet múltiples interpretacions, com entendre les "nacionalidades" com a comunitats amb certes peculiaritats, com la d'estat plurinacional o com la de "la nación de naciones" de difícil digestió. Finalment va triomfar "el café para todos", i aquí estem. El que al 1978 va ser un èxit, avui és un fracàs. L'esperit constitucional pel que fa a la "autonomía de las nacionalidades" s'ha aplicat erròniament. Aquell esperit no es referia ni a Extremadura ni a Murcia ni a la Comunidad de Madrid, sinó el que avui, amb més força que mai, es demana a Catalunya i al País Basc. Així, entenc, que el consens del 1978 va ser necessari, però a la vegada forçat pel context històric.

El govern i les institucions espanyoles van tardar més de dos anys en veure la pitjor crisi de la història espanyola, primer la van negar, després van veure brots verds, i quan van reaccionar ho van fer tard i malament. Malauradament passarà el mateix, també ho negaran i quan vulguin reaccionar ho faran tard i malament. De moment, estan a la fase de negació, posant-se la Constitució d'escut, ara bé, caldria recordar que aquesta Constitució, que tant defensen, la incompleixen bastant sovint, com per exemple al no reconèixer les "nacionalitats" de l'Estat, i podríem continuar pel dret a un habitatge digne (art. 47), el dret al treball (art. 35), etc.

Jordi Batlles

Salayet
FARMÀCIA

- ELABORACIÓ DE FÓRMULES MAGISTRALS
- ORTOPÈDIA
- CENTRE D'ESPECÍFICS

Ctra. de Barcelona, s/n.
Edifici La Sala

Telèfon 93 844 89 80
STA EULÀLIA DE RONÇANA